

ლიტერატურული გაზეთი

№20 19 თებერვალი - 4 მარტი 2010

ბამონის ორ კვირავი ერთხელ, პარასკევით

ფასი 50 თეთრი

მიხო მოსულიშვილი

„ომ მანი კადმა
კუმ“

II-III

პაატა შამუგია

„სიმბოლისტური
გალადა“
და სხვა ლექსები

IV-V

აკა მორჩილაძე

ლებენდარული
ქემერას პირადი
და
საზოგადოებრივი
ცხოვრება

VIII-IX

ემზარ კვიციანი

დღიური

VIII-IX

გურამ ოდიშარია

„ნელს ლექსის
დანერა მომინდა“

XI

ენი დილარი

სიტყვით
გამოსატვის
შესახებ

XIV-XV

სანიშნა

როცა კორპუსები ფანჯრებს მოხუჭავენ და მთვარეები აყვავდებიან გუბებში და მდინარეები ტალღებს დაიკაპინებენ და ჩვენი გულები, როგორც ძაღლები, ჯაჭვებს აინყვებენ და ყველა შეყვარებულის გულებად დანანილდებიან, მაშინ მინდა იყო აქ.

როცა სინათლეები ჩაქრებიან და სიბნელები აენტებიან და სიზმრები გამაღდებიან და გამაღდებიან განაღდდებიან და ხეები ჩიტებს მოისხამენ და კალათებს მნიფე ბელურებით გავავსებთ და ვიტყვი: "გვშია", მაშინ მინდა იყო აქ.

როცა ქარის ურიცხვი მოძრაობა შეიძენს ურიცხვ მნიშვნელობას და ჩემი სიხარული დაემთხვევა ქარებს და ქარებს... და ქართაგან ერთ-ერთს, როგორც დასაკლავ ცხვარს, ქამარზე გამოვიბამ, მაშინ მინდა იყო აქ.

როცა ქვების აცდენას ვისწავლი და ჩემკენ ნასროლი "ლოდებისგან ტაძარს ავაგებ", სადაც შემოვლენ ღმერთები და ჩუმად მთხოვენ ბედს და იმედებს, რომლებიც ჩემთვის ერთხელაც არ გამოიმეტეს, და ვიქნები შესაძლებელი, როგორც დროშა მთვარის ზედაპირზე დარჭობილი და მოსალოდნელი, როგორც ცვალებადი მოღრუბლელობა და ცვალებადი, როგორც მოსალოდნელი სიყვარული,

მაშინ მინდა იყო აქ.

*** არაფერი შეიცვლება. ყველაფერი, რაც იყო, კიდევ იქნება.

გადამგრენი სიზმრები ძილებზე შემოგვისხდებიან და გვიმღერებენ წარსულს და ტროტუარებს, ქარები ანტენებზე გადაივარცხნიან თმებს, მკვლელები იტირებენ მოკლულთა გვამებზე და არაფერი შეიცვლება.

ჩვენ კიდევ მრავალ ომს და ცრემლს და სიძულვილს და თვითმკვლელობას გავუგებთ გემოს და ვიცეკვებთ საკუთარი სხეულის ჩრდილქვეშ და ვიცეკვებთ ჩაქოლილი პოეტების ჩრდილქვეშ და ვიცეკვებთ და ვიცეკვებთ და ვიცეკვებთ და ვიცეკვებთ და არაფერი შეიცვლება, ყველაფერი რაც იყო, კიდევ იქნება.

ისევ გათენდება და შეგშურდება, რომ შენმა მეგობარმა ცოლად ხელოვნების ნიმუში მოიყვანა,

შენ კი უაზროდ ატარებ დროს და კარგავ მეგობრებს, კარგავ მამას და კარგავ დედას და კარგავ რწმენას და, ცხადია, კარგავ უფლებას, იყო მკვდარი და არ გესმოდეს მამის საყვედურები არდანყებულ სამსახურზე, არმოყვანილ ცოლზე, არაღებულ ნობელზე... აკი გითხარი, არაფერი შეიცვლება...

*** ხეებზე მალა, ცაზე მალა და ქარზე მალა ყველაზე მალა მიმომფრინავ ჩიტებზე მალა შეუძლებელ და შესაძლებელ სიბრძნეზე მალა, სადაც ჩიტები ფრთებს ვერ აწვდენენ და არცერთი ბგერა უკან არ ბრუნდება, სადაც ყოველი ძუძუსთავი მომართულია ჩვენი ტუჩისკენ და ყოველი კრავი ჩვენი მგლისაკენ. სადაც სიყვარული ისეთივე სახიფათოა, როგორც კონტრაბანდა და ღიმილი პირდაპირი, როგორც ვარდნა.

პაატა შამუგია

სიკვდილის მეთაფიზიკა

საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ სიკვდილი არ არსებობს და ის ბოროტმა ლინგვისტებმა გამოიგონეს. სინამდვილეში, ადამიანი ღრმა ძილს როცა მიეცემა, მას კოსმონავტები იპარავენ და მიჰყავთ მალა, ძალიან მალა, სადაც ჰაერი იმდენად ფერადია, რომ თვალები გიჭრელდება, სადაც სხედან ადრემოტაცებული ადამიანები და მსჯელობენ კირკეგორის მეტაპოეტურ თეორიებზე...

კოსმონავტები კი ისევ მიქრიან შემდეგი ჩაძინებული ადამიანების მოსაპარავად.

სიმბოლისტური პალადა

მე აქ ვარ, მაგრამ მეძებე სხვაგან, მე მჯერა, რომ სხვაგან ვიქნები, უფრო სხვაგან, უფრო შორს და უფრო სუფთა, ვიდრე ახლა ვარ.

ღილით თუ ღამით, თუ უფრო ღამით, მეძებე სხვაგან. გადაშალე წიგნი და მეძებე შიგნიდან. და უფრო შიგნიდან. გააღვიძე ყველა მკვდარი, პოსტმოდერნისტულ სიზმრებს რომ ხედავს, გააღვიძე მამა, პოსტმოდერნისტულ სიზმრებს რომ ხედავს, და გაგვავიძე ჩვენ, პოსტმოდერნისტულ სიზმრებს რომ ვხედავთ.

ნუ მეძებ, როცა ქვეცნობიერი საკუთარ თავს აცნობიერებს და ჩვენი სუნთქვები გალობენ არგარდაცვლილ გმირებზე არდანერილ მითებს, სადაც სხეული დაგვეღალა და კალთაში გვიდევს და ასე ვასვენებთ. სადაც ვცოცხლდებით და თბილ სიზმრებს შემოგვიკეცავს დედა და დედა დაგვეძებს სადღაც, ოღონდ არა აქ. ნუ მეძებ იქ, სადაც იქცევა იქსადაც სუყველა იგრეკი. მეძებე სხვაგან!

ნუ მეძებ იქ, სადაც სხვაა და ზღვაა და ნუ მეძებ იქ, სადაც მეთევზეს ტალღიდან ამოაქვს მკვდარი თევზი და მარტოობის ათასი წელი და კიდევ უფრო ათასი წელი და კიდევ უფრო ათასი წელი და მარკესის ჭაღარა თავი და დაბერებულ ადამის ნეკნი და ჰამბურგერის ნამცეცები. ნუ მეძებ იქ, სადაც ზღვის ტალღებს გამოაქვთ მკვდარი მეთევზე და შეყვარებულ ქრისტეს ცრემლები, სადაც ღამეა და მეძავი ხდება წმინდანი, ან წმინდანი ხდება პირიქით, სადაც ჩამოდის უფალი და საკუთარ თავს მშვიდად გვირიგებს.

მეთარმეატი მცნება

მოკალი, ვინც გინდა, ჩაქოლე პირწმინდად, მაგრამ არა ღმერთ კლა. მოკალი ხურო და მამიდის კურო და მოკალი პოეტურად, მოკალი ესთეტურად, მაგრამ არა ღმერთ კლა. ააფეთქე პენტაგონი, მოკალი ბუში, მოკალი დღეს და მოკალი გუშინ, მაგრამ არა ღმერთ კლა. მოკალი სივრცე, მოკალი ინსტალაცია, მოკალი პოლიტიკა, მოკალი იზოლაცია, მოკალი აბსტრაქცია, მოკალი კონვენცია, მოკალი რეცეფცია, მოკალი კონდიცია. მოკალი სიყვარული, შენში რო მოლეკილა, მოკალი ატომი და მოკალი მოლეკულა, მოკალი მომავალი, მაგრამ არა ღმერთ კლა. ყველაფერი, რაც შენია, ამავედროულად შენიცაა და არა ღმერთ კლა. ეს ცა შენია და შენი ცაა და შენიცაა და არა ღმერთ კლა. მოკალი ამბიცია, შენში რომ მოლეკილა, მოკალი ატომი და მოკალი მოლეკულა, მოკალი ტროტუარზე, მოკალი სანაგვეზე, მოკალი კაფეებში ლექსები დანაკვეთი,

მოკალი მომავალი, იცხოვრე ორ დროში და მოკალი ქუჩაში და მოკალი მეტროში და მოკალი ლიდერი და მეფე და მედროში და

არა ღმერთ კლა!

ამინ!

ჩიტები

ჩემი სხეული ქარია, რომელსაც ხელში ჩიტები უჭირავს და აფრიალებს დროშასავით და ეს ქარი გამუდმებით შუბლთან მოგიდის, რომ გამოწვრთნას შენი სიზმრები, როგორც ერთგული ჯარისკაცები, რომ შეეძლოთ ნებისმიერ რიტმის მოყოლა და არც ცხოვრებას ჩამოურჩენ, რომელიც, გავრცელებული თვალსაზრისით, ჩქარია და მოხელთებას საჭიროებს.

ჩემი სხეული ქარია და მითუმეტეს ქარია, თუკი ვინევი მალა, წარმოსახვით თითისწვერებზე და ამ დროს ყველა შემხვედრი ჩიტი განსაზღვრავს ჩემი სიზმრების ფერებს და ჩემი სუნთქვის ტრაექტორიას.

და სანამ ვიკვლევ მიმართულებებს, მკვდარი ჩიტების წვიმა წამოვა და, ჩიტებში ამოლუმპული, ხის ძირში ზანტად წამოვწვები და კოლოები დამიკბენენ საგულდაგულოდ ნაგროვებ სიზმრებს, მაიძულებენ, გამოვიღვიძო, მაიძულებენ, ვიყო არააქ და არაქარი,

როცა ვიღვიძებ, ყველაფერი ისევ ისეა, ჩემი სხეული გრილი ქარია, სველ ტანსაცმელს ვკიდებ სანოლთან, მოხერხებულად ვჯდები ბუხართან...

იატაკზე ჩიტები მოჟონავენ.

მენსი

ნებისმიერი ღიმილი უსასრულო თვითგადარჩენაა, როცა არაფერი დაგრჩენია, გარდა იმისა, რომ გადარჩე და

ნებისმიერი თვითგადარჩენა უსასრულო მოძრაობაა საკუთარი თავის გარშემო, როცა ხვდები, რომ ერთ დღეს ყველაფერი დაიმსხვრევა: ცა, გაურეცხავი ჭურჭელი, და ფარდა და გეომეტრიული ფიგურები და მიზიდულობის თეორია... ნებისმიერი სიზმარი უსასრულო თვითგადარჩენაა, როცა ხვდები, რომ ყველაფერი შეიძლება მოხდეს: შენ მოკვდე ან არ მოკვდე, ან ღმერთს ღრუბელზე მოუცურდეს ფეხი და შენ წინ ჩამოვარდნილმა უხერხული ღიმილით გკითხოს: —ხვდები?! ხვდები?! ხვდები?! და შენ უპასუხო: —ვხვდები... ვხვდები... ვხვდები..

შიშინი

(სარეკლამო პაროდია)

მინდა სახლი
 მინდა ჩაი
 მინდა ყავა
 მინდა ფული
 მინდა სექსი
 მინდა სექსი კლემპატრას აბაზანაში
 მინდა სარეკლამო პაუზა
 მინდა ფროიდის ფსიქოანალიზის მეორე ტომი
 და ფროიდის ფსიქოანალიზის მესამე ტომი
 და ფროიდის ფსიქოანალიზის მეოთხე ტომი
 მინდა ევოლუცია
 მინდა ფსიქიკური მუტაცია
 მინდა მე უოტ უიტმენი ვიყო
 და თქვენ იყოთ ტერორისტები
 მინდა დადა
 მინდა დედა
 მინდა ევროკავშირი და ევრორემონტი
 მინდა შიშინი
 შავი შაშვი
 შიო შორაპანი
 შორია გურჯისტანამდე
 შავსა კაცსა შავქუდოსანსა
 მინდა ასფალტი
 მინდა ლინდა
 მინდა პანდა
 მინდა ინკლუზიური ანგელოზები
 და ექსკლუზიური გადაცემები „ბი-ბი-სი-“ზე
 მინდა პირად ანგარიშზე 100 მილიონი მეჯდეს
 და კალთაში „მის ამერიკა“ მეჯდეს
 მინდა ყავა
 მინდა ყავა
 მინდა ყავა და უკაცრიელი კუნძულები
 მინდა ასიმეტრიული ღმერთები
 და სიმეტრიული მეგობრები
 მინდა ეკონომიკური კოლაფსის ფორმულა
 და ადამიანური ბედნიერების ფორმულა
 მინდა იაფფასიანი არაყი
 და იახტა დარდანელის სრუტეში
 და იახტა წყნარ ოკეანეში
 მინდა გონკურების პრემია
 მერე ბუკერის პრემია
 მერე ნობელის პრემია
 რომ ვიყიდო სახლი
 რომ ვიყიდო თოჯინები ჩემი ცოლისთვის
 რომ ვიყიდო მშვიდი სიკვდილი
 რომ ვიყიდო სამოთხეში პატარა ფართი
 სადაც კარგად გამოვიძინებ.

მომხდართა ლოცვა

(ნაგლეჯი პოემიდან)

„უეცრად მოხდა შემოდგომა“
ზ. რატიანი

ერთხელაც მოვხდეთ,
 აი, ასე, ერთბაშად მოვხდეთ
 და მოვახდინოთ ყველა ჩვენგანი
 ისე, როგორც იესომ მოახდინა თითოეული წამი
 და არ გამოაცალკევა ისინი
 დროის მანქანიდან.

უბრალოდ, მოვხდეთ
 როგორც ყოველდღიური რიტუალები,
 როგორც დილის მენიუ
 და ღამის მენიუ,
 ან სამადაშვილის თავის ქალაზე
 მიმხმარი ხვლიკის თავის ქალა
 და შენი თავის ქალაზე
 მიყრდნობილი ჩემი თავის ქალა
 და მუზეუმში დაყუდებული
 პირველი ევროპელის თავის ქალა.

უბრალოდ მოვხდეთ,
 როგორც ჩაი და ჩაიდან,
 როგორც ბურთი და მოედანი,
 როგორც ბონი და კლაიდი,
 როგორც ბონი და ბერლინი,
 როგორც ლეონარდო და კეიტ მოსი,
 როგორც ლეონარდო და ვინჩი.

უბრალოდ მოვხდეთ,
 როგორც ხდება ცრემლი — განშორებისას,
 როგორც ხდება ცრემლი — სინანულისას,
 როგორც ხდება ცრემლი — სიყვარულისას,
 როგორც სიყვარული — სიყვარულისას.

დე, სხვები მოხვდნენ სამოთხეში,
 და ასკეზას მინდობილებმა
 ზილონ სივრცითი წარმოსახვები,
 სხვებმა აგროვონ ბალახის ფოთლები
 და შეუერთდნენ ეთერულ სიმშვიდეს,
 ჩვენ კი ვისხდეთ ყვითელ სკვერში და
 ხანგამოშვებით მოვხდეთ ხოლმე.

ისედაც მოხდა მოსახდენი:
 ყველა სიტყვა დაუბრუნდა მნიშვნელობას,
 ყველა სუნთქვა დაუბრუნდა ნესტოებს,
 ყველა გმირი დაუბრუნდა ისტორიას,
 ყველა ცრემლი დაუბრუნდა გუგებს,
 ყველა ჯვარი დაუბრუნდა ქრისტეს
 და ყველა ქრისტე დაუბრუნდა ჯვარს.

აი, შენც მოხდი და ახლა უკვე
 შენ მიწყობ ღამით სასთუმალზე ლეგალურ სიზმრებს,
 შენ მჩუქნი ღამეს ვარსკვლავიანს
 და ფოთლებაკაპინებულ შემოდგომას,

შენ მჩუქნი ნებას, რომ გავულო მათ, ვინც კარებზე,
 დიდი ხანია, უიმედოდ აკაკუნებენ.
 შენ მიჩენ იმედს, რომ ურცხვად არ გაინელება
 ქუთუთოებზე გაკიდული მოლოდინები.

შენ მაძლევ ნიშანს, რომ უსათუოდ
 მოვხდებით, თუკი შეიძლება, რომ
 ითქვას და ალბათ შეიძლება, რომ
 ითქვას და თანაც, ისე უბრალოდ,

როგორც - „უფალი“,
რომელიც მოხდა.

ლინგვისტიკის წრა

გამუდმებით ასეა:
 ვხდები ის სიტყვა, რომელიც მე მომემართება
 და ყველა სიტყვა, რომელიც მე მომემართება,
 და მახსენებს სივრცის სიმყარეს,
 ცდილობს, მომცეს თავისი სახე,
 თავისი გარსი და სურვილთა მყიფე ლოგიკა,
 აი, ვთქვათ, „რამე“,
 ან ისეთი მარტივი რამე:
 როგორიცაა „პრეზიდენტი“
 ან „ჯეიმს ბონდი“.
 წარმოთქმას ვერც კი დავასრულებ, ვხდები მე თვითონ
 და ბრიფინგების პარალელურად
 ვიგერიებ საბჭოთა აგენტებს.

და მე — პოეტი,
 მე — მეძავი,
 მე — პატრიარქი,
 მე — ტერორისტი,
 ლიბერალი,
 ავტომრბოლელი,
 მე — ცირკის მუშა,
 გენიოსი და ღვთისმშობელი,
 ვზივარ და ვუფროთხი მნიშვნელობებს, რომლებიც უკვე
 მექცნენ სხეულის დამატებით ორგანოებად

და ძილის წინ უკვე იმდენი ვარ,
 ყველაფერს აზრი ეკარგება,
 თვლას — მითუმეტეს,
 და მოფრინავენ თბილი ქვეყნიდან
 გაუქმებული სიტყვები და ფრთებს აცეცებენ
 და ყველა ჩემგანს შენუხებულ სახით ნომრავენ,
 აღმრიცხავენ, მსინჯავენ და მარკას მაკრავენ
 და მაქცევენ საიმიჯო პროდუქტად და
 ბრენდად და ფეისად
 და პორნო-სტარად
 და სპილბერგად და ფარაჯანოვად
 და ლუდ „ჰაინეკენად“
 და მოდის უკანასკნელ წივილ-კივილად
 და „ვინდოუს ვისტად“ და გალაკტიონად
 და ვზივარ ქარში
 და ვკერავ სიზმრებს გადამფრენი სიტყვებისგან.

ირმა ბერიძე

 მოულოდნელი სიხარულით
 მოვიდა მარტი და მზის არშია,
 ნაზამთრევეს ისე მოგესალბუნა,
 რომ მარტი ღამაზ აპრილს არჩიე. . .
 გაიაპრილებს ალბათ მაისიც,
 ივნისს შეაკრთობს ვარდების ჩერო,
 მერე ივლისი ჩადგება მკაში,
 მზეში გალღვება შუა აგვისტო.
 სექტემბრის ქარი ნოემბრის ქარებს
 სასიყვარულოს მისწერს ბარათებს
 და ღვინობისთვე ეჭვისგან მთვრალი
 იმ ღამეს სახლში აღარ გაათევს. . .
 მერე ბელურებს, უფლის ერთგულებს
 შობის ლოდინში დაელანდებათ -
 როგორ ახლოა შემოდგომამდე
 და თებერვალი როგორ თავდება. . .

 ყველაზე მთავარს, ყველაზე უღრმესს,
 თურმე ჩემს გულში ჰქვია - ხაშური,
 იქ პირველყოფის ნაზ სისათუთეს
 ეალერსება ყოფა ბავშვური. . .

როგორც ტაძართან მივალ იმ სახლთან,
 ფეხზე ვემთხვევი ეზოს დარდიანს,
 იქ ჩემი პაპა დადის შეილმკვდარი
 და ბაბოჩემი სანთლად ანთია. . .

იქ გადმოდიან კარადებიდან
 და კედლებიდან ძველი შიშები,
 რომ ჩემს დაზაფრულ ყოფიერებას
 მიმოაფინონ ღიმილი შვების. . .

ყოველ მაისში გულათრთოლებით
 ვკითხულობ ამბავს ჩემი ბალისას,
 ხომ არ გატეხა დიდმა ზამთარმა,
 ხომ იყვავილებს კიდევ გაისსაც,

იქ დღემდე ცრემლებს მიშრობს, მიფარებს,
 უსურნელესი კალთა მამიდის,
 ბავშვობას რატომ ჰქვია წარსული,
 თუკი ბავშვობა არსად არ მიდის?

ის მინა გულში მამას მინახავს,
 ობლობაც ალბათ სადმე მთავრდება. . .
 და გზა ჭიშკრიდან სასაფლაომდე,
 უფრო და უფრო პატარავდება.!!!

ნუში

დათბა, ცა დაინია, ტყეც მიეკრა ლოყით,
 მოთოვს! - მუხამ სიჩუმე ხმით გაბზარა ბოხით,
 კაბის ღილის ამარა დარჩენილი ნუში
 ისევ აპრილს მისტირის - ნაღდი ბაიყუში,
 რა იცის, რომ ფიფქებით ცამ გაივსო უპე,
 ხვალ თეთრ მანტოს მოასხამს დეკემბერი უკვე.

 სად ქრებით, ხახმატის დამეებოო???
 ბისოს ვარსკვლავებო, საოცარო,
 გვერდი ხომ მორიდებით აგიარე,
 რად განყრი, გუდანის სალოცაო?

სად გკარგე, ხევსურ ბიჭის სიყვარულო,
 გულო, რად გამიხდი მგლოვიარე,
 უნდა მაპატიო, ასეთი ვარ,
 ვერ მოგეფერე, ვერ მოგაიარე. . .

მზეო, ობოლისთვის ამოსულო,
 ველარ დაამნიფე პურის ყანა,
 ველარ დააპურე სეფისკვერით
 ჩემი სიბერე და ბავშვობანა. . .

მორჩა! იმედებიც დაილაღნენ,
 აპრილს სააქაოს აღარ ველი,
 რადგან ტყუილია, რაც არსებობს,
 რადგან არ არსებობს არაფერი!!!

ქრისტინე ბებია

სტუმართმოყვარე ქართველი

ღარიბ ქართველს ეწვია სტუმარი. — ცოლო, გამოგვიტანე პურ-მარილი. სირცხვილი არა ვჭამოთ. — კი, ბატონო! სტუმარი ღმერთმა გვიმრავლოს, ადღეგრძელოს და ადიდოს! დაფაცურდა, დატრიალდა ცოლი, თუმც კი სახლში საქმელი არ იდო. სტუმარს არარა მოვაკლოთ. სტუმარი ღვთისა არისო.

ნეკნები ამოიღო, ერთმანეთს დაანყო. ძვლები ახახუნა და ცეცხლი დაანთო. ბარკლებიდან ხორცი მოიგლიჯა. სისხლიანი მწვადები დაბრანა. სისხლი გამოიღინა. დამათრობელი სითხე კოკაში ჩაასხა.

ძუძუდან რძე გამოინველა და თასში ჩაღვარა. ნაწილი მანვინად შეადედა. ნაწილით ყველი დააყენა. სულგუნიც გადაზილა.

კბილები დაიმტვრია და დაფქვა. ნახევარი — მსხვილად, ლერლილად, ნახევარი წვრილად გაცრა, ფქვილად.

სიმწრის ცრემლები წასკდა. ცრემლით ფქვილი მოზილა და მჭადები დააკრა. ფქვილში ყველი ჩადო. ხაჭაპური გამოაცხო.

ღომი დააგო. სულგუნი ჩაარჭო. ღომს ყველი ჩააჭყლიტა. ელარჯი ამოზილა.

თმები დაიგლიჯა და ძაფი დაგრინა. თავი გაიპო, ტვინი ამოიღო, ძაფზე აან-

ცო. სისხლს ფქვილი შეაზილა. ჩურჩხელა ამოავლო. ფელამუშიც დააგო. გულ-ღვიძლი ამოიგლიჯა და კუჭმაჭი შეამზადა. ნაწლავები გამოიშინა და დატენა. კუპატი დაკიდა. აქით ქაბაბი. იქით ოცდაერთნაოჭიანი ხინკალი. რა არ გააკეთა, ნაირ-ნაირი კერძი ნოყიერი. თავი არ დაზოგა, სტუმარი რომ გაეშვა მადლიერი.

სუფრა გაშალა. კერძები დაალაგა. ყველა დააგემოვნა სტუმარმა. თითები ჩაიკვინტა. მსგავსი მანამ არაფერი გაესინჯა. გაიფიქრა: „აი, კერძი — გემრიელი, ნატურალური. სჩანს, რომ მასპინძელმა შიგ ჩადო ალალი გული და სული.“

ცოლმა თმები დაიპუტა. ლეიბი და საბან-ბალიში დაბუმბლა. სტუმარი მოასვენა. სტუმარს მშვიდად ეძინა, თითქოს ღრუბლებში ეფრინა.

ცოლმა ძვალი, ხორცი და ტყავი რძეში მოხარშა. მადასალმძკრელი სუნი აუშვა ხაშმა. გამოღვიძებულ სტუმარს გამოუტანა და მიართვა. სტუმარს ოფლმა დაუნყო დენა. ნაბახუსევმა იგრძნო შვევა.

ქმარმა ცოლს დიასახლისობა უქო და სტუმარმა კიდევ უფრო. კმაყოფილი წავიდა სტუმარი. ადიდა უფალი.

ჭამეს

— მემობრემო, გშიათ?
— აუ, მაგრა, ტო!
— მშია კუბში! ცოტაც და, კუბში ვიქნები ჩასანვენი. შიმშილისაგან ვკვდები!

— ახლა კაი იმერული ხაჭაპური მაჭამა, ყველი რომ გადმოყრილი აქვს, აი, აგერ, მარგოს ძუძუებივით.

— ყველი რომ ჩემი ძუძუებივით აქვს და ცომი შენი ყვერივით.

— ახლა შიმშილისგან არ მქონდეს გონება გადაკეტილი, კაი რაღაცას გეტყვოდ. ბედი გაქვს!

— შენ რომ გიყურებ, თან მშიერს, თან მშიერი, ეს ბედია?!

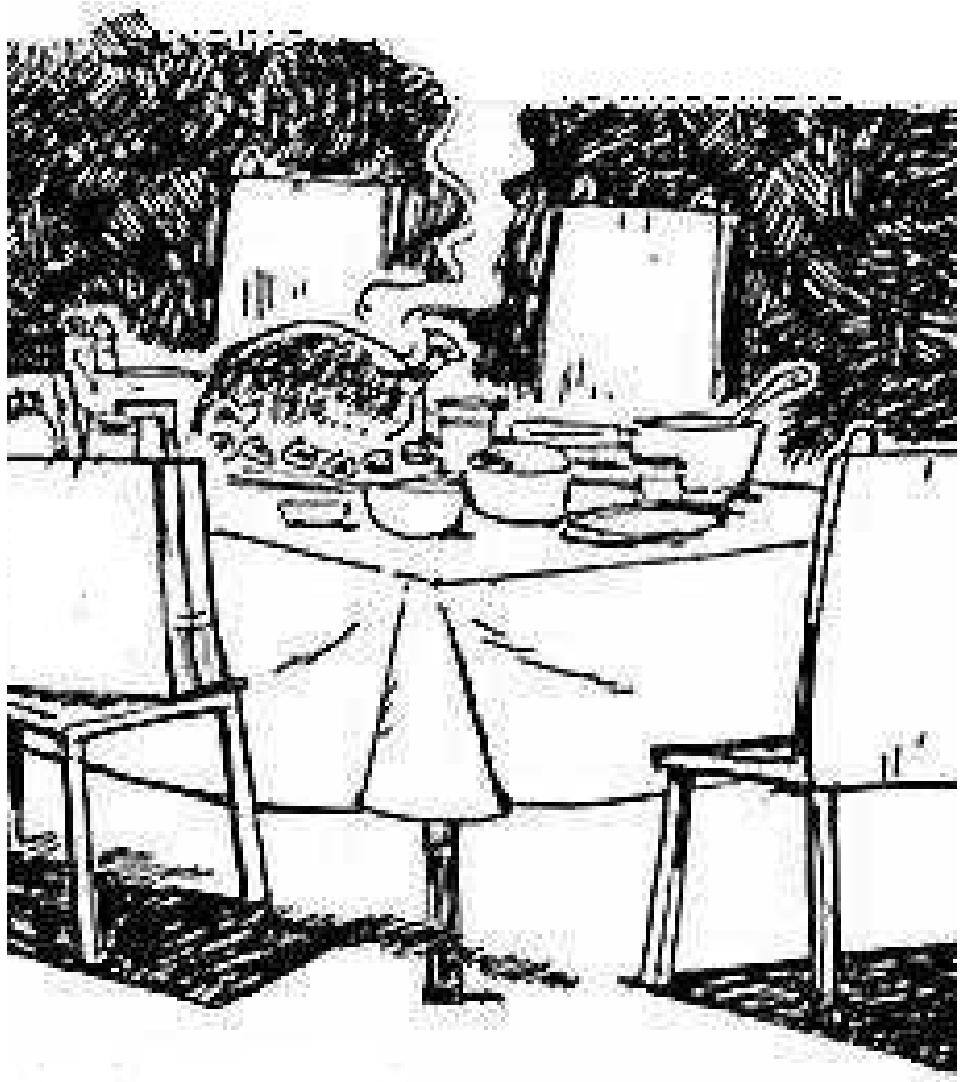
— არც კი ვიცი, რა გითხრა! არა, რა, მართლა ძაან მშია. სულ მთლად გამობორებული ვარ.

— ეგ ისეთი სიმართლეა, როგორც...
— რა როგორც?
— თუნდაც ის როგორც, მე როგორც მშია ახლა.

— არ გშიებია შენ და ტყუილად ნუ გვაცოდებ თავს!
— ვაი, შე საცოდაო!
— კარგი, რა, ერთმანეთთან კინკლაობაში ნუ ხარჯავთ კინკილა ენერჯიას!
— ფენოვანზე რას იტყვოდით?
— კარგია, მაგრამ 1

მარტო ფენოვანი ხაჭაპური დასაპლომბ კბილში ჩამრჩება. ფენოვანი სუფრა მინდა ახლა მე, თორემ ფენა-ფენა ჩამკეცა შიმშილმა.

— კარგი ლობიანიც მაგრად გამისწორდებოდა.

— შენ გაისწორო და ჩვენ გაგვასწორო?
— არა, რას ამბობ! მე „ვაფუე“ არ მბერავს ლობიანი.

— გაგბერავს და ჩვენც დაგიმატებ—ცემით გაგბერავთ.

— ახლა გრიპიან ქათამს და ღორსაც დაუფიქრებლად შევჭამდი.

— ნატო გვიშველისო, რაღაც დიდ იმედს ამყარებენ, ნატო, შენზე და აბა, შენ იცი, გაამართლე იმედები — გვიშველე რამე!

— მე რა გიშველოთ?!

— რა რა გვიშველო! მთელ საქართველოს შენი იმედი აქვს, ნატო!

— იმედი ბოლოს კვდება!

— დამრჩეს ოხრად იმედი! მომინელა შიმშილმა! ხაჭაპური და ლობიანი მისცა ახლა ჩემს კუჭს მოსანელებლად?!

— ყველა გზა რომში კი არა, კუჭში მიდის და მერე — სხვაგან. კუჭზე გვერდის ავლით შორს ვერსადაც ვერ წახვალ. კუჭი სამყაროს ცენტრია!

— ხინკალ-ცენტრში დაგვსვა?! ცხელ-ცხელ ხინკალზე რა აზრი გაქვთ?
— გვევასება. მაგარი კაცია.

— აუუუ, ნერწყვი მომადგა.

— თუ ღმერთი გნამს, არ გადმოაფურთხო, ჩაყლაპე.

— სხვა რა გზა მაქვს! ისე მშია, საკუთარ ნერწყვს კი არა, ქუჩაში გადმოფურთხებულ ნერწყვებსაც ხინკლის წვენივით შევხვრიპავდი.

— ფუუუუ...
— ფუუუზე ფული გამახსენდა და წერტილი დაეცვა ჩემს შიმშილისაგან გაფუჭებულ ხასიათს. ფული რომ გვექონდეს ახლა, სხვანაირ ფუუუს დავიძახებდით ცხელი ხინკლების გასაციებლად.

— ვჭამე, ვჭამო, მაჭამა, გაჭამე... ნუ შეჭამეთ, რა, ტვინი!
— გინდათ, გაჭამოთ?
— გვაჭამო?!
— ჰო, გაჭამოთ.

— გვინდა?! თუნდაც თავი დაგვიდევი შესაჭმელად.
— გოჭის თავი უფრო მოგენონებთ და წავედით რესტორანში!

— არ მჯერა, რა! შიმშილისგან მეღანდება თუ ღმერთმა გადმოგვხედა?
— ღმერთმა კი არა, გიომ გადმოგვხედა.

— ამიერიდან შენზე ვილოცებთ: მამაო ჩვენო გიო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმიდა იყავნ სახელი შენი, მოვედინ სუფვევა შენი, იყავნ ნება შენი ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქვეყანასა ზედა, პური ჩვენი არსობისა მომეც ჩვენ დღეს...
— ნამო, რა, დროზე, თორემ ამან სულ მთლად გარეკა.

— გაგრეკავ მე შენ კაი ადგილას!
— ცოტა მოიცადე. ახლა გიო მიგვერეკება რესტორანში.

მაგიდას მიუსხდნენ რესტორანში. ხაჭაპურებიც შეუკვეთეს, ლობიანებიც, ხინკლებიც... გოჭის თავიც... ღვინოც, გიოს დასალოცად.

— ოოო! აი, ცხონება! სამოთხე მე უკვე ვნახე, მეგობრებო.

— ჯერ სადა ხარ! ეგ სამოთხის შესასვლელია. საქმელები მოგვიტანონ და მერე ნახე შენ სამოთხე.

— ეს რესტორანი სამოთხეა, და გიო — ღმერთი.

— და ჩვენ ანგელოზები, არა?!

— აბა?!

— აბა, და... აბა, ანგელოზებო, მე უნდა დაგტოვოთ.

— სად მიდიხარ, გიო?
— ჯოჯოხეთში.

— სამოთხიდან ჯოჯოხეთში მიდიხარ?
— ეშმაკისთვის სამოთხე ჯოჯოხეთია და ჯოჯოხეთი სამოთხეა.

— ჩვენ ხომ ანგელოზები ვართ?
— მშიერი ანგელოზები არ არსებობენ!
— ჰოდა, ცოტაც და, გავხდებით ანგელოზები.

— ასე იოლია ანგელოზად გახდომა?
— რა იოლი! ლამისაა დავიბოცეთ, მაგრამ შენ გვიხსენ და შეგვიყვანე სამოთხეში.

— მისია შესრულებულია და წავედი.

— კი, მაგრამ ფული?!
— რა ფული?!
— აბა, გაჭმევთო?!
— მერედა, არ გაჭამეთ?!

ლიტერატურული გაზეთი
 გამომდის საქართველოს კულტურის, ძეგლთა დაცვისა და სპორტის სამინისტროს ფინანსური მხარდაჭერით

რედაქტორი ირაკლი ჯავახიძე
 რედაქტორის მოადგილე უჩა შერაზადიშვილი
 ჟურნალისტები ხათუნა აღხაზიშვილი, ნანა კობახიძე, თამარ ჟურული

ტელ.: 292196; მობ. ტელ.: (877)742277; (899)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com